

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 161/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ondrejom Mularčíkom, Advokátska kancelária MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Námestie M. Benku 15, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracoviska Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 7/2016 a jeho uznesením zo 4. mája 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 19/2016 a jeho uznesením z 25. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) dohovoru postupom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 7/2016 a jeho uznesením zo 4. mája 2016 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 19/2016 a jeho uznesením z 25. mája 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej skupiny v Bratislave (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-281/NKA-PZ-BA-2016 z 2. mája 2016 vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. V tejto trestnej veci bol sťažovateľ uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 3 Tp 7/2016 zo 4. mája 2016 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

4. O sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu špecializovaného súdu o jeho vzatí do väzby rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 19/2016 z 25. mája 2016 tak,

že ju ako nedôvodnú zamietol. Zároveň súd druhého stupňa podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa ako náhradu za väzbu neprijal a rovnako neprijal ani sťažovateľom ponúknutú peňažnú záruku ako nahradenie väzby podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku.

5. Podľa názoru sťažovateľa je uznesenie špecializovaného súdu sp. zn. 3 Tp 7/2016 zo 4. mája 2016 „nezákonné“, a to dôvodu, že *„Odôvodnenie súdu prvého stupňa je nedostatočné a samotné konštatovanie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je nezákonné.“* a *„Sudca pre prípravné konanie opätovne neuvádza konkrétne skutočnosti, z ktorých by vyplýval hroziaci fakt, že by som konal spôsobom uvedeným v § 71, ods. 1 písm. b) Tr. por.“*. Sťažovateľ tvrdí, že *„Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. musí vychádzať z konkrétnej skutočnosti majúcej základ v mojom konaní, ktoré sudca pre prípravné konanie nikdy a nikde nešpecifikoval, nakoľko sa obmedzil len na podanie úvah a v nijakom prípade nie sú popisom skutočných, existujúcich a reálnych skutočností, na základe ktorých by vyplývala dôvodná obava, že budem pôsobiť na dotknuté osoby...“*, a pokračuje *„Ja som sa nikdy nedopustil trestnej činnosti, ktorá mi je kladená za vinu. V tejto súvislosti chcem poukázať na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa sa sudca pre prípravné konanie, vo svojom napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťami, ktorými preukazujem dôvodnosť svojich tvrdení a dôvodnosť svojich záverov opiera len o všeobecné konštatácie bez toho, aby uviedol konkrétne skutočnosti zakladajúce opodstatnenosť prijatých záverov.“*.

6. Rovnako za nedostatočné považoval sťažovateľ odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa vo vzťahu k väzobnému dôvodu uvedenému v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa *«To, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí subsumuje pod konkrétne skutočnosti „dlhodobo sofistickým spôsobom“ je len všeobecným konštatovaním bez uvedenia konkrétnych zistení, na základe ktorých dospel súd k prijatiu predmetných tvrdení a následne k prijatiu záveru o dôvodnosti preventívnej väzby, všetky skutočnosti uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, z ktorých má vyplývať*

dôvodnosť obavy z pokračovania trestnej činnosti sú hypotézy bez akýchkoľvek dôkazov a skutočností.».

7. Sťažovateľ je presvedčený, že *«V prípade ak má byť daná obava z pokračovania trestnej činnosti a odôvodnená na „skupina mala vytvárať príjem, pričom finančné prostriedky mali pochádzať z reketingu z rôznych podnikov, pričom niektorí z členov skupiny inú zárobkovú činnosť vôbec nevykonávali“, tak je nevyhnutné aby súd vo svojom odôvodnení poukázal na konkrétnu trestnú činnosť vzťahujúcu sa k mojej osobe a konkrétne finančné prostriedky, ktoré som mal takýmto spôsobom získať alebo niekomu odovzdať. V danom prípade súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení nepoukázal na žiadnu konkrétnu skutočnosť.».*

8. Podľa sťažovateľa *„Najvyšší súd SR vo svojom uznesení z 25. 05. 2016, sp. zn. 6 Tost 19/2016 neuviedol dôvody a okolnosti ako sa vysporiadal s mojimi sťažnostnými argumentmi, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia len stručne konštatoval správnosť rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu... a žiadnym spôsobom nereagoval na moje dôvody sťažnosti.*

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam považujem procesný postup Špecializovaného trestného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za nezákonný, nakoľko bol z mojej strany upovedomený o závažnom porušení mojich základných ľudských práv..., no predovšetkým porušením práva na obhajobu v zmysle Trestného poriadku, čo spôsobilo nezákonný postup smerujúci k podaniu obžaloby.“.

9. Taktiež *„Uznesenie o vznesení obvinenia“ považuje sťažovateľ „za nedôvodné, nakoľko... žiaden skutok, ktorý sa“ mu „kladie za vinu v bode 1 uznesenia vyšetrovateľa PZ zo dňa 02. 05. 2016, nespáchal“.* Uvádza, že nemá vedomosť o žiadnej údajnej zločineckej skupine, nikdy pre ňu nebol činný ani ju nepodporoval a už vôbec sa nepodieľal na jej založení alebo zosnovaní. Skutok opísaný v bode 1 uznesenia o vznesení obvinenia vo vzťahu k osobe sťažovateľa podľa jeho názoru nenapĺňa zákonné náležitosti skutkovej podstaty trestného činu podľa § 296 Trestného zákona, pretože *„subjektívna stránka spáchania tohto trestného činu musí byť jasne, zrozumiteľne a nezameniteľne opísaná tak,*

aby z opisu skutku bolo zrejmé čo a akým spôsobom... mal spáchať“. V bode 1 skutkovej vety uznesenia vyšetrovateľa «nie je uvedené žiadne konkrétne konanie, ktoré má byť opísané ako „páchanie trestnej činnosti ekonomického charakteru“, takéto konanie ak je OČTK známe a je uvedené v skutkovej vete uznesenia, musí byť uvedené s jeho konkrétnymi znakmi, konaním a následkom.». Sťažovateľ tvrdí, že „Z odôvodnenia uznesenia nevyplýva žiadna okolnosť, na základe ktorej by malo byť zrejmé, že som páchal akúkoľvek trestnú činnosť, ktorá sa uvádza v skutkovej vete uznesenia a nie sú uvedené žiadne dôkazy o mojej údajnej trestnej činnosti.“.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom a rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 04. 05. 2016 pod sp. zn. 3 Tp/7/2016 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. 05. 2016 pod sp. zn.: 6 Tost 19/2016, boli porušené základné práva [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... garantované čl. 5, ods. 1, písm. c), ods. 2 a čl. 6 ods. 1, ods. 3, písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 17 ods. 2 a čl. 46. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 04. 05. 2016 pod sp. zn. 3 Tp/7/2016 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. 05. 2016 pod sp. zn.: 6 Tost 19/2016 sa zrušuje.

3. Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica a Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania k rukám advokáta JUDr. Ondreja Mularčíka z Advokátskej kancelárie MULARCÍK A PARTNERI, s. r. o. so sídlom Nám. M. Benku 15... Bratislava,... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

13. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých

sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

16. Vzhľadom na viazanosť ústavného súdu petitom sťažnosti, t. j. návrhom na rozhodnutie (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), za predmet sťažnosti ústavný súd považoval namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) dohovoru postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 7/2016 a jeho uznesením zo 4. mája 2016 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 19/2016 a jeho uznesením z 25. mája 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že sa označené všeobecné súdy v konečnom dôsledku rozhodli o vzatí sťažovateľa do väzby napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa na to neboli splnené podmienky. Rozhodnutia o osobnej slobode sťažovateľ považuje za nedostatočne odôvodnené a nezákonné.

17. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:...

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;...

20. Podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru každý, kto je zatknutý, musí byť oboznámený bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

22. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;...

K namietanému porušeniu označených práv uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 3 Tp 7/2016 zo 4. mája 2016

23. V súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom postupom a uznesením špecializovaného súdu ústavný súd zdôrazňuje, že jeho právomoc podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity.

24. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom,

musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

25. Sťažovateľ mal právo podať proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 19/2016 z 25. mája 2016

27. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

28. Obdobne, pokiaľ ide o namietané porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru [ale aj čl. 6 ods. 3 písm. a) dohovoru], ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 alebo ods. 3 písm. a) dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok ESLP de Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc.).

29. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces. Tento článok dohovoru sa teda zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05).

30. Sťažovateľ svojou sťažnosťou v tejto časti namietal porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu, ktorým bol vzatý do väzby, teda takým rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) dohovoru vecne nevzťahujú. Pretože neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu o väzbe a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 19/2016 z 25. mája 2016

31. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I.ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

32. V prípadoch namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu ústavný súd uvádza, že musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02). Do obsahu právomoci ústavného súdu teda v zásade nepatrí preskúmať postup (hodnotenie) všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup môže preskúmať len opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je uspošobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov (IV. ÚS 83/03).

33. Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02).

34. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu aktuálnej sťažnosti sťažovateľa.

35. Sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa pod ČVS: PPZ-281/NKA-PZ-BA-2016 z 2. mája 2016 vznesené obvinenie pre tento skutok:

«1) od doposiaľ presne nezisteného obdobia minimálne však od 90tych rokov dvadsiateho storočia pôsobí prevažne na území [REDAKOVANÉ] kraja ako aj na ďalších doposiaľ nestotožnených miestach na území Slovenskej republiky zločinecká skupina, ktorej členovia sa v rámci svojho pôsobenia označujú ako „[REDAKOVANÉ]“, kde od presne nezisteného obdobia, minimálne však od smrti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]..., pôsobí v štruktúre skupiny na najvyššej riadiacej úrovni doposiaľ nestotožnený páchatel vystupujúci pod prezývkou „[REDAKOVANÉ]“ alebo „[REDAKOVANÉ]“, ktorý riadi, koordinuje a usmerňuje činnosť jemu podriadených, v hierarchickej štruktúre zločineckej skupiny nižšie postavených členov zoskupených do menších podskupín - tzv. vetiev zločineckej skupiny „[REDAKOVANÉ]“ (ďalej len „vetvy“), ktoré v rámci celej štruktúry zločineckej skupiny fungujú a vykonávajú svoju činnosť samostatne, nezávisle jedna na druhej a ktorých členovia sa taktiež označujú ako „[REDAKOVANÉ]“ a sú v hierarchickej štruktúre skupiny podriadení osobám na prvom stupni riadenia zločineckej skupiny, ktoré priamo podliehajú osobe pod prezývkou „[REDAKOVANÉ]“ resp. „[REDAKOVANÉ]“, pričom jednou z takýchto osôb je obvinený [REDAKOVANÉ] prezývaný „[REDAKOVANÉ]“ alebo „I [REDAKOVANÉ]“, ktorý sa po smrti [REDAKOVANÉ] v presne nezistený deň, minimálne však od roku 2006 postavil na žiadosť osoby pod prezývkou „[REDAKOVANÉ]“ alebo „[REDAKOVANÉ]“ do vedenia jednej z vetiev zločineckej

skupiny „[REDAKOVANÉ]“ ako jej „šéf“ v záujme zachovania celistvosti a existencie zločineckej skupiny, ohrozenej činnosťou a pôsobením ďalších zločineckých skupín v rámci tzv. „podsvetia“, pričom ako územné teritórium pre páchanie trestnej činnosti obvinenému [REDAKOVANÉ] vyčlenila doposiaľ nestotožnená osoba pod prezývkou „[REDAKOVANÉ]“, alebo „[REDAKOVANÉ]“ oblasť tzv. „[REDAKOVANÉ]“, teda oblasť juho - západného územia Slovenskej republiky, s maďarsky hovoriacim obyvateľstvom, a to predovšetkým okolie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na ktorom území obvinený [REDAKOVANÉ] koordinuje a usmerňuje činnosť jemu podriadených, v hierarchickej štruktúre jeho vetvy nižšie postavených členov, ktorí plnia jeho osobou zadané pokyny a činnosť vykonávajú s jeho výslovným súhlasom a vedomím, po odsúhlasení tzv. „modus operandi“ trestnej činnosti pred spáchaním trestného činu a rozdelení úloh medzi jednotlivých členov patriacich do riadiaco - výkonných zložiek a výkonných zložiek vetvy na nižších stupňoch riadenia, pričom obvinený [REDAKOVANÉ] už následne nevykonáva žiadne čiastkové činnosti a úlohy a je mu ostatnými členmi vetvy odovzdávaný len podiel z výnosov z trestnej činnosti, pričom fyzickou ochranou jeho osoby je minimálne od roku 2007 poverený člen jeho vetvy, a to obvinený [REDAKOVANÉ] prezývaný „[REDAKOVANÉ]“ ako člen patriaci do výkonnej zložky vetvy, v ktorej sa na prvom stupni riadenia, ako členovia riadiaco - výkonnej zložky nachádzajú: ...

- obv. [REDAKOVANÉ] vystupujúci pod prezývkou „[REDAKOVANÉ]“, ktorý sa ako člen vetvy obv. [REDAKOVANÉ] nachádza na prvom stupni riadiaco – výkonnej zložky a zo svojej pozície so súhlasom obv. [REDAKOVANÉ] organizačne a finančne zastrešuje páchanie trestnej činnosti ekonomického charakteru a to minimálne od roku 2009, ktorú pácha spoločne s jemu podriadeným členom vetvy obv. [REDAKOVANÉ] prezývaným „[REDAKOVANÉ]“ za pomoci ďalších osôb činných pre vetvu patriacich do výkonnej zložky a vystupujúcich pod prezývkami „[REDAKOVANÉ]“ a „[REDAKOVANÉ]“, ako aj ďalších doposiaľ nestotožnených osôb, pričom časť takto získaných finančných prostriedkov odovzdáva obv. [REDAKOVANÉ] obv. [REDAKOVANÉ].»

36. Sudca špecializovaného súdu pre prípravné konanie v uznesení sp. zn. 3 Tp 7/2016 zo 4. mája 2016, ktorým vzal sťažovateľa do väzby, k dôvodnosti trestného stíhania uviedol: „... všetci obvinení... sú trestne stíhaní dôvodne. Orgány činné v trestnom

konaní zabezpečili v rámci prípravného konania dostatočné množstvo dôkazov, ktoré odôvodňujú podozrenie zo spáchania závažnej trestnej činnosti. Zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo vznesené obvinenie boli spáchané, majú znaky trestných činov a zároveň existuje aj dôvodné podozrenie, že trestné činy spáchali obvinení. Ide o také konkrétne skutočnosti, ktoré sú dostatočným a rozumným podkladom pre odôvodnenie podozrenia, že skutky, ktoré sú kvalifikované ako trestné činy boli spáchané a tieto spáchali obvinení. Nie je možné pri rozhodovaní o väzbe požadovať, aby mal súd úplnú istotu pre vyslovenie záveru, že tieto skutky boli aj spáchané. Požiadavka istoty bez rozumnej pochybnosti je nevyhnutná pri meritórnom rozhodovaní, ale nie pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na vzatie do väzby.“ Sudca špecializovaného súdu pre prípravné konanie skonštatoval, že „nejde o akési hmlisté a konkrétnymi dôkazmi nedostatočne odôvodnené podozrenie“. Poukázal „na výpoveď svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], ako aj výpoveď obvineného [REDACTED] a sčasti aj výpoveď obvineného [REDACTED] a zároveň na listinné dôkazy, ktoré tieto výpovede podporujú... V uvedenom prípade ide o trestnú činnosť tak dlhodobu fungujúcej skupiny, akou zločinecká skupina všeobecne známa ako [REDACTED] je na mieste minimálne v počiatočnom štádiu trestného konania uplatnenie tohto inštitútu za účelom získania čo najväčšieho množstva dôkazov a zabráneniu ich zničenia, či znehodnotenia.“.

37. Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (kolúzna väzba) sudca špecializovaného súdu pre prípravné konanie odôvodnil takto:

„Poukazujem na výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] o spôsobe zabezpečovania obhajoby jednotlivých členov skupiny [REDACTED], ako aj spôsob ako majú osoby vypovedať. Podľa výpovede týchto svedkov majú skupiny zvaní [REDACTED] tvoriť ďalší nezistení členovia, čo v tomto štádiu konania odôvodňuje záver možného ovplyvňovania vyšetrovania prostredníctvom korešpondencie a návštev. Z obsahu výpovede svedka [REDACTED] vyplývajú aj skutočnosti, akým spôsobom sa má viesť korešpondencia v prípade väzobného stíhania. Tieto skutočnosti sú konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúce obavu, že v prípade prepustenia z väzby obvinených

na slobodu, ako členov skupiny [REDAKOVANÉ] by mohlo dôjsť k ovplyvňovaniu vyšetrovania smerujúceho k objasneniu skutočností závažných pre trestné konanie.“

38. Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (preventívna väzba) sudca špecializovaného súdu pre prípravné konanie odôvodnil poukazom na „výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý popisoval činnosť skupiny, ktorá mala vzniknúť minimálne od roku 2006 až do jeho zadržania v roku 2015. Táto skupina mala páchať trestnú činnosť dlhodobo sofistikovaným spôsobom, pričom obvinení majú tvoriť časť skupiny - vetvu, ktorá mala páchať trestnú činnosť prelínajúcu sa s trestnou činnosťou ekonomického charakteru. Skupina mala vytvárať príjem, pričom finančné prostriedky mali pochádzať z reketingu z rôznych podnikov, pričom niektorí z členov skupiny inú zárobkovú činnosť vôbec nevykonávali. Mám za to, že týmto existujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že obvinení budú pokračovať v trestnej činnosti.“

39. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sp. zn. 6 Tos 19/2016 z 25. mája 2016, ktorým opravné prostriedky proti uzneseniu špecializovaného súdu zo 4. mája 2016 zamietol, okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky sa plne stotožňuje so zdôvodnením použitým v napadnutom uznesení a rovnako i on je toho názoru, že doposiaľ vo veci zabezpečené dôkazy ako aj výpovede svedkov dostatočným spôsobom odôvodňujú trestné stíhanie obvinených, ako aj ich následné vzatie do väzby v zmysle dôvodov uvedených v napadnutom uznesení.

... v tomto štádiu konania a v súvislosti s predmetným rozhodovaním sa dôkazy nevyhodnocujú takým spôsobom, ako je tomu pri meritórnom rozhodovaní na hlavnom pojednávaní. Nevyžaduje sa tu požiadavka úplnej istoty, ale stačí, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, naplňa znaky konkrétneho trestného činu a zároveň existuje dôvodné podozrenie, že sa na tomto podieľali obvinení.

V danom prípade z obsahu spisového materiálu vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní zabezpečili dostatočné množstvo dôkazov, ktoré odôvodňujú podozrenie zo spáchania závažných trestných činov obvinenými, čo dosvedčujú aj svedecké výpovede

jednotlivých svedkov ako aj niektorých obvinených v súvislosti so zabezpečenými listinnými dôkazmi, ktoré v celosti a vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi zakladajú odôvodnenosť rozhodnutia špecializovaného trestného súdu, ktorý rozhodol o vzatí obvinených do väzby na základe § 71 ods. 1 písm. b) a písm. c) Tr. por.

Prvostupňovému súdu potom nemožno nič vytknúť ani pokiaľ ide o ustálenie existencie jednotlivých väzobných dôvodov v danom štádiu konania...

V súvislosti s obavou z pokračovania v páchaní trestnej činnosti je možné poukázať rovnako na viaceré skutočnosti, najmä však na to, že v zmysle doposiaľ zabezpečených dôkazov boli pre posúdenie opodstatnenosti väzby dôležité najmä výpovede jednotlivých svedkov, a to [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], s dôrazom na výpoveď [REDACTED], v rámci ktorej popisoval činnosť skupiny, ktorá mala pôsobiť minimálne od roku 2006 a táto skupina mala páchať trestnú činnosť prelínajúcu sa s trestnou činnosťou ekonomického charakteru, z ktorej mala mať skupina finančné prostriedky.

Okrem už uvedeného je aj dôvodné poukázať v súvislosti s predmetnými väzobnými dôvodmi tiež na samotné okolnosti stíhanej trestnej činnosti. Jej charakter, závažnosť ako i zisk z nej predpokladaný predstavujú spolu s už skôr uvedenými skutočnosťami, potom podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dostatočný podklad pre konštatovanie dôvodnej obavy z možného budúceho protiprávneho konania obvinených, a to či už v podobe páchania rovnakej trestnej činnosti alebo v snahe ovplyvniť svedkov, znalcov a spoluobvinených, aby vypovedali v rozpore so skutočnosťou, a tým spôsobili nesprávne zistenie skutkového stavu, pričom pôsobenie na tieto osoby môže byť priame alebo nepriame. V dôsledku uvedeného ako aj s poukázaním na napadnuté uznesenie vyplýva dôvodná obava, že existujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce, že obvinení budú pokračovať v trestnej činnosti.“

40. Z obsahu uznesení najvyššieho súdu, ako aj špecializovaného súdu rozhodujúcich o vzatí sťažovateľa do väzby vyplýva, že konajúce súdy sa podstatnými a pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa relevantnými skutkovými a právnymi otázkami jednoznačne zaoberali a dali na ne presvedčivé odpovede. Preto hovoriť o arbitrárnosti alebo nedostatočnej odôvodnenosti týchto rozhodnutí nie je na mieste.

41. Prvostupňový súd, so závermi ktorého sa najvyšší súd stotožnil, skutočnosti, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, a že sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchali obvinení (teda aj sťažovateľ), vyvodil z dovtedy zrealizovaných procesných úkonov, predovšetkým z výsluchov svedkov a obvinených, ktorých v rozhodnutí zreteľne označil. Danosť väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku špecializovaný súd oprel najmä o výpovede svedkov, z ktorých vyplýva, že nie všetci členovia zločineckej skupiny boli v danom momente zistení, a vzhľadom na spôsob zabezpečovania obhajoby jednotlivých členov skupiny a inštruovania, ako majú vypovedať alebo ako majú v prípade väzobného stíhania viesť korešpondenciu, skutočne vyplýva reálna obava, že v prípade ponechania obvinených na slobode by dochádzalo k ovplyvňovaniu vyšetrovania. Pokiaľ išlo o dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, rovnako tento odôvodnil poukazom na výpoveď svedka popisujúceho činnosť skupiny, jej dlhodobé a sofistikované pôsobenie pre účely získavania finančných prostriedkov. Toto odôvodnenie prvostupňového súdu najvyšší súd akceptoval, relevantné dôvody zopakoval a znovu poukázal na dôkazné prostriedky a z nich získané dôkazy, ktorými prijatý verdikt podporil.

42. Ústavný súd podotýka, že jeho úlohou je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné.

43. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (v spojení s prvostupňovým rozhodnutím) ústavný súd zistené skutočnosti hodnotí ako také, pre ktoré možno považovať toto rozhodnutie za ústavne konformné, a teda nie je dôvod, aby ústavný súd do tohto rozhodnutia akýmkoľvek spôsobom vstupoval. Zo záverov, ku ktorým najvyšší súd v spojení s uznesením špecializovaného súdu pri posudzovaní podmienok väzby sťažovateľa dospel, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení

Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Potrebu väzby sťažovateľa konajúce súdy zdôvodnili poukazom na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hľadiska materiálnej interpretácie podmienok kolúznej a preventívnej väzby. Podľa názoru ústavného súdu tak skutkové zistenia podporené dosiaľ vykonaným dokazovaním, ako aj z nich odvodené závery najvyššieho súdu vychádzajúce zo záverov špecializovaného súdu sú na základe týmito súdmi prezentovanými myšlienkovými postupmi a hodnoteniami dostatočne odôvodnené.

44. Záver o dostatočnosti odôvodnenia napadnutých rozhodnutí sa vzťahuje aj na námietku sťažovateľa spočívajúcu v tom, že všeobecné súdy sa nevysporiadali s ním uvádzanou argumentáciou. K tomu ústavný súd (v súlade so svojou judikatúrou) poznamenáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sťažovateľom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, v tomto prípade v konaní o osobnej slobode (m. m. III. ÚS 209/04). Ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tos 19/2016 z 25. mája 2016 v spojení s uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 3 Tp 7/2016 zo 4. mája 2016 spĺňa požiadavky kladené ústavnoprávnymi princípmi na tento druh rozhodnutia (o osobnej slobode).

45. Vo vzťahu k dôvodnému podozreniu zo spáchania trestného činu ako materiálnej podmienky uvalenia väzby ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že v súlade s judikatúrou ESĽP sa uznáva, že „dôvodné podozrenie“ („reasonable suspicion“) treba považovať za dôležitú súčasť záruk každého proti jeho svojvoľnému zatknutiu alebo väzbe. Dôvodné podozrenie predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho „dôvodnosť“ závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (rozsudok ESĽP vo veci Fox, Cambell a Hartley v. Veľká Británia z 30.8.1990).

46. Trestný poriadok (ako zákon, na ktorý poukazuje ústava vo svojom čl. 17 ods. 2) nevyžaduje, aby existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu bola podložená aj zodpovedajúcimi dôkazmi proti obvinenému. Pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. V tejto súvislosti je naopak potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním. Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (napr. IV. ÚS 383/04).

47. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočne ozrejmil, ktoré okolnosti boli podkladom na prijatie záveru o nevyhnutnosti väzobného stíhania sťažovateľa. Ústavný súd sa nedomnieva, že by závery najvyššieho súdu vyznievali v tomto smere abstraktne. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahuje zákonné dôvody väzby, pričom tieto sú aj skutkovo konkretizované tak, aby sa dalo uzavrieť, že napĺňajú obavu vyjadrenú v znení dôvodov väzby, pre ktoré bol sťažovateľ do väzby vzatý.

48. Namietaný postup, ako aj uznesenie najvyššieho súdu (v spojení s uznesením špecializovaného súdu) je v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami, ktoré obmedzujú zákonnú možnosť a zákonné predpoklady pozbavenia osobnej slobody v rozsahu ústavného princípu vyjadreného v čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

49. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neuviedol žiaden a nie to ešte ústavne relevantný argument, ktorým by svoje tvrdenie o porušení práva zakotveného v tomto ustanovení odôvodnil. Sťažovateľ v texte sťažnosti neuviedol nič, čo by svedčilo o tom, že nebol bez meškania oboznámený v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho vzatia do väzby alebo s obvinením proti nemu.

50. Podľa § 20 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde návrh podaný ústavnému súdu musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

51. Odôvodnenie návrhu je teda zákonom predpísanou náležitosťou, pri absencii ktorej prichádza do úvahy iba postup podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a teda odmietnuť návrh – sťažnosť – pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Zvlášť to platí pri zastúpení sťažovateľa kvalifikovaným právnym zástupcom, ako je to aj v tomto prípade. Ústavnému súdu teda neostávalo iné, iba sťažnosť v tejto časti (namietaného porušenia práva podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu) práve z uvedeného dôvodu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

52. Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017